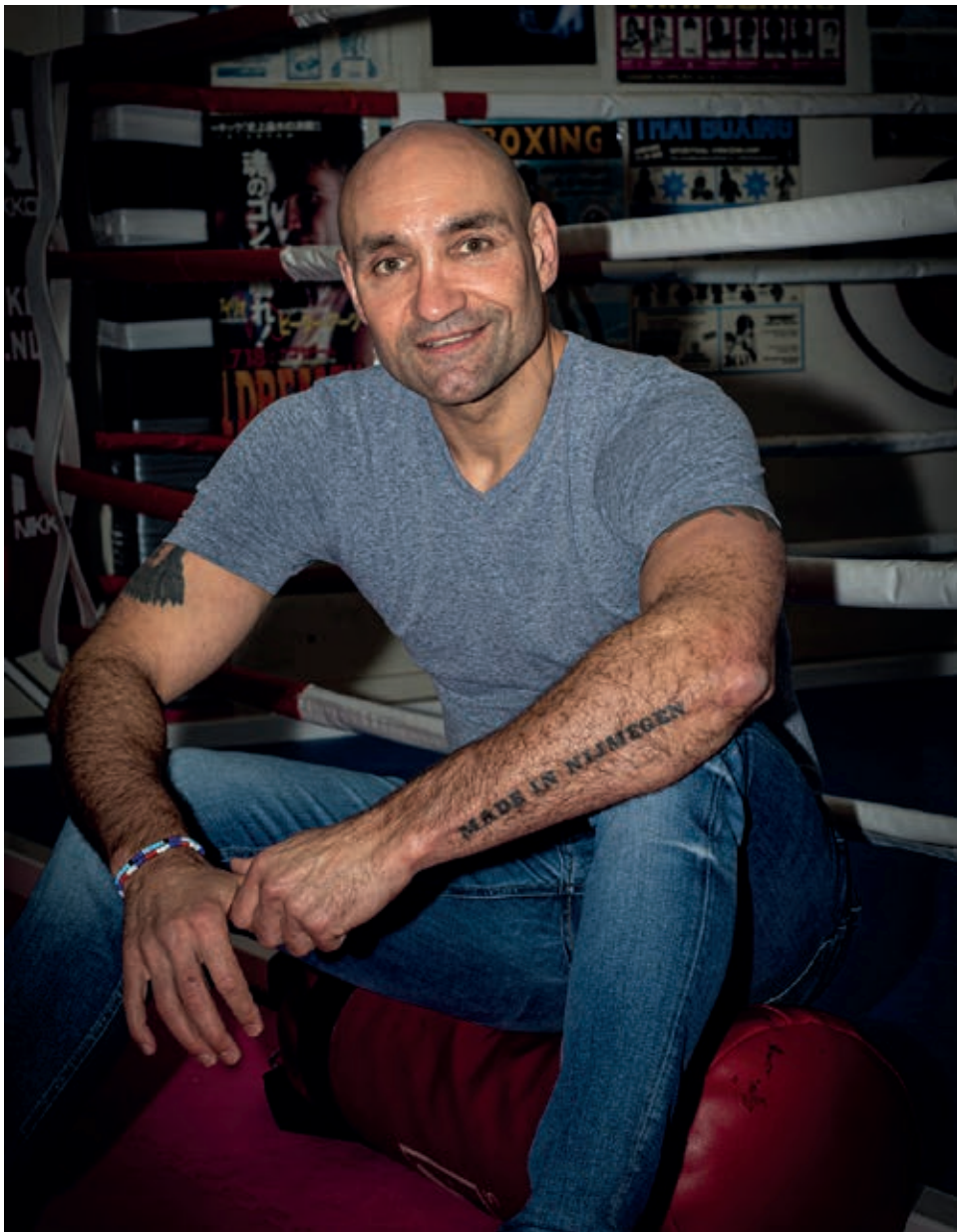

HOE VECHTSPOORTLEGENDE PERRY UBEDA ZIJN NIEUWE **ROEPING VOND** IN DE HULPVERLENING

Hij groeide in de jaren 90 en beginjaren 2000 in de vechtsportwereld uit tot Perry Dynamite Ubada (49) en won als enige Nederlander ooit wereldtitels in kickboksen, thaiboksen, full contact boksen en muaythai. In 2016 stopte hij als vechter en zet zich nu al jaren vol overgave in om cliënten met een persoonsgebonden budget te begeleiden met weerbaarheidstrainingen in zijn sportschool in Nijmegen-West. Over het leven van Ubada is eind mei het boek Perry Ubada - Wereldkampioen in vier vechtsporten verschenen. Wij spraken met de voormalig top-kickbokser over zijn levensloop.

Je bent nu vijf jaar geleden officieel gestopt als vechtsporter. Waarom was dit jaar het moment om een boek over jouw leven uit te brengen?

“Anderhalf jaar geleden werd ik door een schrijver uit Nijmegen benaderd om samen een boek over mij te gaan maken. Zijn idee ontstond toen hij merkte dat veel mensen mij nog van naam kennen uit de jaren 90 en beginjaren 2000, maar niet de mens achter Perry Ubeda kenden. Daarnaast weten ze ook niet waarvoor ik mij tegenwoordig inzet. Ik ben een echte volkswaard uit Nijmegen en ik heb in vier disciplines wereldtitels gewonnen, maar werk ook al sinds 2008 als bewegingspedagoog. Ik geef in mijn eigen sportschool weerbaarheidstrainingen aan mensen met een rugzakje of beperking.”

Hoe vond je het om jouw levensloop en jouw carrière als topsporter door te lopen voor het boek?

“Heel gaaf. Er kwamen veel herinneringen naar boven. Leuke en mooie, maar ook minder mooie. Van mijn carrière heb ik veel bewaard en ook veel onthouden. Je kunt mij zo vragen tegen wie ik wanneer heb gevochten en hoe het is afgelopen. Meer persoonlijke dingen, zoals over mijn jeugd, heb ik weer even moeten opgraven. Sommige gebeurtenissen had ik ook al een tijdje weggelaten. Ik heb niet de leukste jeugd gehad. Dat kwam door alcoholgebruik bij ons thuis en mijn ouders scheidden al toen ik jong was. Mijn vader was een lieve vent voor ons, maar was vaak in het uitgaansleven te vinden. Hij knokte daar weleens en belandde ook nog in de gevangenis. Praten over mijn jeugd riep veel emoties op, maar achteraf ben ik heel blij dat ik mijn verhaal kan delen in het boek.”

Wat hoop je met het uitbrengen van jouw verhaal te bereiken?

“Ik hoop dat de mensen een beter beeld krijgen van wie ik ben: de mens achter de naam die mensen kennen uit de krant of van tv. De aandacht voor mij is natuurlijk veel minder dan in mijn topjaren. Ik werd toen vaak herkend en aangesproken, zelfs in landen als Frankrijk en Japan. Maar het is niet zo dat ik alle aandacht van toen mis. Ik ben ook niet in een zwart gat gevallen. Ik zou het mooi vinden als jonge, ambitieuze jongens of meiden die verder willen komen in de vechtsportwereld mijn boek lezen en ervaren hoe ik ben opgeklommen als jongen uit een volkswijk. Ik heb nog in Amster-

dam bij een soort Nederlands elftal van bok-sers getraind. Daar stond toen nog Badr Hari als jong jochie naar ons te kijken. Iedereen kan een inspiratiebron gebruiken. Zo was Bruce Lee mijn grote inspiratiebron om vechter te worden. Wat ik jongeren vooral wil mee-geven: je hebt altijd keuzes in het leven. Het verleden bepaalt niet je toekomst. Ik heb in mijn periode als vechter ook als portier ge-werkt. Ik werd dan soms gevraagd om met ie-mand mee te gaan om geld op te halen. Dat weigerde ik altijd. Ik wilde een sportman zijn, geen crimineel. Ik wist hoe het met André Brilleman, een kickbokser die mij ooit inspi-reerde, was afgelopen. Hij werd in de jaren negentig in een olievat op de bodem van de Waal gevonden. Hij haalde in die tijd geld op voor Klaas Bruinsma.”

Is de kickbokswereld veranderd sinds jouw succesvolle jaren?

“Ja, kickboksen is veel commerciëler gewor-den. Het is niet meer wat het was. De com-mercie heeft de sport geen goed gedaan. De vechters verdienen weliswaar veel meer en daar hebben zij veel profijt van, maar als ik mijn carrière over zou moeten doen, dan zou ik het weer in mijn tijd doen. Wat ik wel mooi vind is dat Rico laat zien dat je als nette jon-gen ook heel succesvol kunt zijn in kickbok-sen. Dat heb ik ook altijd nagestreefd. Rico is het paradepaardje van de huidige kickbokswereld. Ik zie alleen liever Badr vechten. Rico is meer een bekeken, technische vechter. Jon-gens als Rico en Badr hoeven niet zoals ik nog naast hun kickbokscarrière te werken. Ik be-gon op mijn twintigste mijn sportschool en

werkte dus nog als portier. Nu kunnen jon-gens een vol jaar voor één titelgevecht in trai-ning gaan met een heel professioneel team om hen heen. Voor de gevechten worden ook allerlei commerciële afwegingen en afspra-ken gemaakt of het wel of niet door kan gaan. In mijn tijd was één belletje wel genoeg om gewoon te knokken. Vroeger was niet alles beter, maar wel rauwer en er was meer pure passie voor de sport, denk ik.”

Nu het boek is uitgegeven, kun je dan zeggen waar je het meest trots op bent wat je hebt bereikt?

“Bij het maken van het boek besepte ik pas dat ik mijn eerste titelgevecht in 1986 als jong menneke vocht en in 2016 was mijn laatste titelgevecht had als veteraan. Ik heb dus in dertig jaar heel veel titelgevechten gehad. Mijn eerste en mijn laatste verloor ik en daar-tussen ook nog drie of vier, maar de overige gevechten heb ik gewonnen. Dat waren er heel wat. Ik dacht: in deze tijd zijn er jongens die niet eens een carrière van vier of vijf jaar hebben. Of ze vechten in keer in de twee jaar. Dan heb ik het niet zo slecht gedaan.”

Hoe ziet jouw leven eruit sinds je geen topsporter meer bent?

“Ik gebruik mijn kennis en ervaring als vecht-sporter, zoals het onder controle houden van lichaam en geest, in combinatie met bijscho-ling, voor mijn weerbaarheidstrainingen. Daar is op dit moment heel veel vraag naar. Ik heb nu een lange wachtlijst. Ik werk individueel met mijn cliënten, maar ik ben van plan om mijn sportschool één ochtend in de week open te stellen als een soort clubhuis waar mijn cli-enten samen komen. Veel van hen kunnen niet werken en zitten dus veel thuis, sommigen met de gordijnen dicht. Ik wil hen samen brengen om ook uit een sociaal isolement te komen. Ik haal veel voldoening uit het helpen van andere mensen. Eigenlijk kwam ik daarachter toen ik een jaar of 25 geleden les gaf in een jeugdge-vangenis. Ik besepte toen dat ik met mijn kick-bokstalent meer kon doen dan alleen in een ring vechten. Ik heb me toen laten bijscholen op pedagogisch vlak en kan mensen heel ge-richt helpen op het gebied van emotieregula-tie. Dat is nu mijn passie. Zo heb ik een cliënt van 53 die de deur niet uit durfde omdat hij door een stoornis overal ruzie om kreeg. Maar inmiddels kan hij zonder problemen naar de supermarkt om even boodschappen te doen. Dan leeft zo'n man echt helemaal op en gaat stralen. Als ik hem dan zo zie, dan heeft dat eigenlijk nog veel meer waarde voor mij dan het winnen van een beker na een gevecht.”

